
Drahomíra

Důstojná sokyně kněžny Ludmily

Oldřiška Ciprová

KNÍŽECTVÍ STODORANŮ, 906

Dva dny poté, co Draga odhodila břímě Darenovy i své touhy – nebo v to alespoň doufala – se věci úplně změnily.

Princezna si chtěla ráno vyjet jako obvykle, doprovázená jenom Tunnou a Gommonem, neboť se snažila držet Darena od těla. Jenomže nějaké povinnosti pořád měl a toho rána jako by se po něm slehla zem.

Draga cítila, jak v ní narůstá podráždění, které se však brzy proměnilo v obavy. Odpoledne musela strávit s knězem Hanušem, a to jí také nepomohlo, nebyla schopná aspoň předstírat zájem. Pak konečně zachytila slova:

„... beránek boží byl nevinný, a ukřížovali jej, aby nás tím vykoupil z pekelné moci. Kolik radosti je v jeho oběti...“

„Ne, nechci se stát obětí!“ vykřikla Draga.

Kněz strnul:

„O čem to mluvíš, panno?“

„Já... já nevím, otče,“ zakoktala Draga. „A odpusť, teď musím pryč.“

Hanuš se nadechl:

„Ale –“

„Vím, že se moc snažíš a já ti žádnou radost nedělám, ale se mnou si nelámej hlavu. Já se nebeské blaženosti zřejmě nikdy nedočkám, protože si ji nezasloužím!“

Draga vyběhla z místnosti, v očích jí pálily slzy. Zamířila přímo za Tunnou a Gommonem. Přelétla je pohledem a zamračeně vykřikla:

„Kde celý den vězí Daren?“

Bylo jí úplně jedno, jak její dotaz zní.

„Daren je pryč,“ odpověděl Tunna stručně.

„Jak to myslíš, že je pryč?“ Princezně se sevřel žaludek, srdce jí udělalo divoký kotrmelec.

„Tvůj otec ho vyvázal ze služby.“

Draga chvíli stála jako přimrazená, potom se mlčky otočila a vkročila do síně. Služky právě uklidily a nové rákosí na podlaze vydávalo pod jejími kroky sladkou vůni usušené trávy. Draga se posadila na stoličku u ohniště a nehybně zírala do ohně. Po tváři se jí koulely slzy jako hrachy.

Najednou za sebou uslyšela kroky. S nadějí se obrátila, jenomže přicházel pouze Tunna. Zastavil se před princeznou a podal jí pohár s vínem.

Draga jen zavřela hlavou – copak jí tohle může utěšit? – ale pak si pohár přece jenom vzala.

„Náš bratr musel odejít,“ řekl družiník tiše. „Už tu pro něj nebylo místo, sám to tak řekl.“ Mluvil klidně, jako by sděloval něco obyčejného.

„Kvůli mně?“ vyklouzlo princezně mimoděk a pevně sevřela pohár.

„Neříkal, a my se neptali,“ odpověděl Tunna pořád stejně klidně, ale princezna zahlédla, jak Gommon, který nikdy moc nemluvil, sevřel rty a přikývl, jako by si potvrzoval pravdivost nějaké pomluvy.

Draga se zhluboka napila vína a rychle ho spolkla. Pak zvedla pěst. Družiníci se ani nehnu, jen napjatě čekali, co se z toho vyvrbí. Podívala se jim do tváře, každému z nich zvlášť, potom se od nich odvrátila a mrštila pohárem o zeď. Víno se rozstříklo na světlé stěně jako kapky krve.

To krvácí moje srdce, chtělo se princezně vykřiknout. Protože už nikdy nevidím Darena! To přece není možné, to nesnesu! Proč jsem ho odehnala?

Začala se divoce rozhlížet kolem sebe, jako by doufala, že když se bude dívat opravdu pořádně, objeví Darena někde mezi stíny v temném koutě – tak nenadále, jako se to stalo toho prvního dne.

Potom se ve vchodu do síně přece jen objevila jakási postava, ale byla to chůva.

Na druhé straně, uvědomila si Draga, chůva přece vždycky ví o všem, co se kde v hradišti šustne.

„Margito!“ Draga se k ní rozběhla. „Nevíš, kam šel?“ Snažila se šeptat, ale spíš tu otázku vykřikla.

„Kdo, paní?“

„Neptej se tak hloupě. Daren.“

Stará žena na ni pohlédla kalným pohledem plným hořkosti. „Říkala jsem, že ti tahle láska nic dobrého nepřinese. Podívej se na sebe, má paní! Vlasy se ti ježí, jsi bledá a přepadlá. Navíc jsi neopatrná a o tom, co cítíš, si už štěbetají i vrabci na střeše. Je to ostuda, kam tě to přivedlo.“

Princezna se rozhodla, že si nebude všímát tónu, jakým s ní chůva hovoří, a obrnila se trpělivostí.

„Ty určitě víš, kde je.“

„Proč bych to měla vědět? Nesvěřil se mi, má paní. Ale jedna věc se mi donesla. Že řekl tvému otci, že chce jet hodně daleko. A náš pán mu věnoval koně.“

Margita se naklonila k princezně ještě blíž a špitla:

„Daren byl blázen, když si myslel tak vysoko. Ale to, žes to s ním ukončila, ta zrada, paní, ho strašně ranila.“

„Jak to mám napravit, když nevím, kde ho najít?“ zvolala princezna zoufale.

„Čerta starého napravit! Co to zas povídáš? Ty nemáš co napravovat, dítě, když jsi konečně vzala rozum do hrsti a pustila ho k vodě.“

Margita by s Dragou nejradši zatřásla.

„Jsi stodoranská princezna a nevěsta českého knížete, má paní. On je nájemný zabiják, sluha, družiník, cokoli chceš, jenom ne někdo, kdo by na tebe mohl pomýšlet.“

Draga stála jako sloup a v očích se jí zračila směsice zoufalství, zlosti a smutku.

Stařena hodila hlavou a vzdychla. „Budme rádi, že už je někde za horama.“

„Ale... mě to bolí,“ hlesla princezna. „Už nikdy nebudu šťastná. Už nikdy nebudu milovat.“

„Kdopak by se u urozené ženy staral o štěstí. A taky, láska není nic pro urozené panny, má paní, tohle si pamatuj,“ pronesla Margita vážně. „Ty víš, co tě čeká, čím jsi nevěsta, čím budeš žena a komu budeš rodit děti. V tomhle musíš najít svoje štěstí, a možná nakonec najdeš i lásku. Jenom musíš být rozumná.“

Princezna na ni chvíli zírala, jako by se snažila pochopit, co chůva řekla, potom se odvrátila a uhodila pěstí do stěny se stejnou prudkostí, s jakou rozbila pohár.

„Nechci to! Nic z toho nechci!“ vykřikla. „Vždyť to, co mi říkáš, je strašné.“

Na hřbetu ruky jí vytryskla krev. Draga hlasitě zasténala, opřela se o stěnu a ztěžka oddechovala.

Margita zavolala na civícího Tunnu, aby přinesl další pohár vína, pak chrstla víno na ránu, utrhla si kus sukně, ránu ovázala a pevně obvaz utáhla.

Draga pořád sténala.

„Pšt...“,“ chlácholila jí chuva. „Na tohle neumřeš. Ani na marnou hloupou lásku.“

„To nevíš,“ temně pronesla Draga. „Když na to přijde, třeba se zabiju, vlastní rukou se zabiju!“

„To neuděláš,“ broukla Margita.

„A kdo mi v tom zabrání?“

„Já, moje jehňátko. Ve dne v noci tě budu hlídat, a pěkně si počkám, až se jednoho dne probudíš a zjistíš, že tě ta láska už tolik nebolí.“

„Takový den nepřijde.“

„Ale ano, a brzy.“

„Nevěřím.“

„Tak počkáme pár dnů a potom si to povíme.“

Draga pozvedla ruku, pohlédla na obvaz, který zrudl krví, a dutě vzlykla. Cítila, že je v koncích. Popravdě – vztáhnout na sebe ruku se jí nechtělo. Za prvé věděla, že by se to nelíbilo novému Bohu – už se ho začínala bát a on to považoval za smrtelný hřích. Za druhé se jí chtělo žít, svět kolem sebe měla ráda a nechtělo se jí ho opustit. Zároveň cítila, že zranění, které utrpěla, je smrtelné.